

Anders Arhammar

Fotbollen inifrån

Det är nog kul att gå på landskamp i fotboll. Jag kan berätta hur det är, för dig som inte varit där. Ett halvår innan hade vi beställt biljetter, och det fanns några platser kvar, på kortsidan så man såg hela plan nedanför sig.

Längst bort, som i ett töcken, stod motståndarnas målbur där målen skulle trilla in om allt gick som det ska.

Det var Sverige-Polen som spelade, och bredvid oss hade dom klämt in alla polacker som fanns i Sverige, plus en del som kommit i buss.

Några av dom hade inget hår. Och inte hade dom några tröjor heller. Lite synd var det om dom, för dom ville så gärna tända tändare och hålla dom i luften för att peppa sitt lag. Men man kanske inte fick ta med tändare in på läktaren, så dom nöjde sig med att hålla ett långfinger i luften, men det gjorde dom nästan hela matchen.

Killen bakom mig, en bortalagare, tappade en öl på min rygg. Men det var inte hans fel, för han kunde inte hålla i ölen och slå sin bänkgranne på käften samtidigt. Bänkgrannens kompis hade en biljett som visade att

han skulle sitta där bortalagaren egentligen satt, och medan dom diskuterade det jublade hela stadion och det blev ett noll, till Sverige läste jag senare. Jag skulle just vända mig om och säga det till bortalagaren, men då ramlade han mot mig men jag duckade och han försvann ner på trappa ett.

Nu blev hans plats ledig, för han kom aldrig tillbaka.

Den gul o blåklädda högmössade svensken med blått och gulglittrigt extrahår framför mig reste sig svajande och ropade Sverige och skulle klappa tre gånger, men han orkade bara en gång, fast sen sa han Sveeeriige igen och så sa han andra sidan är ni klara, men det var dom inte.

Då tyckte han att vi var skitar och tittade på mig, och jag tittade bakom mig och då jublade alla och det blev 2-0, till Sverige igen. Målgörare var enligt högtalaranläggningen "mmmmaaaammmaammmg snnnsnsnsnp".

Så blev det paus och alla skulle ut för att lätta på blåsan. Tjejen bredvid mig gick till damtoan och jag till

herrtoan. Det gick rätt fort, jag kom tillbaka redan fem minuter in på andra halvlek. I pissoarrännan låg en polsk hatt över avloppet. Hoppas dom fick upp honom.

Tjejen såg jag inte mer, en damtoa avverkas inte på en halvlek.

Så skulle Sverige få en frispark. Den var halvtaskigt lagd, men målvakten fängade den och gick hoppande baklänges in i målet. "Polska, polska" ropade de röda med fingrarna i luften, men det var ett illa valt tillfälle att dansa.

Den gul o blåklädda högmössade svensken med blått och gulglittrigt extrahår framför mig reste sig svajande och ropade "vi vill se domaren dansa" men det ville vi inte.

Så satte han sig ner och föll sakta framåt, där han kilades fast under stolen framför.

3-0 till Sverige och sen var matchen slut.

I höst är det match igen, först mot San Marino hemma och sen Polen borta och Lettland.

Det är dags att börja ladda.

Reumatikerförbundets styrelse

Ordförande

Lena Öhrsvik Borgholm

1:e vice ordförande

David Magnusson Offerdal

2:e vice ordförande

Anne Carlsson Skattkärr

Ledamöter

Bo Ringertz Lidingö
Christina Stenström Solna
Kurt Jörgensen DalsRostock
Mona Korthis-Nordén Staffanstorp
Sara Hjalmarsson Linköping
Bo Jonsson Hågersten

Ersättare

Doris Jonsson Bjurholm
Bertil Eklund Långshyttan
Suzanne Ahlkvist Enköping
Margareta Börjegård Stockholm

Förbundssekreterare

Janne Söderberg

Revisorer

Jan Nyström, aukt revisor
Benny Ahlberg
Sune Gréen
Rolf Andersson

Ersättare
Reino Leino
Ove Olsson

Valberedning

Margaretha Bäckskog ordförande
Anna-Lisa Hörnfeldt
Lars Oskarsson
Margareta Kassfeldt - Öberg
Annika Gigel

Ersättare
Carina Bönström
Charlotte Norlin